Lieta Nr.A42577907
Lietvedības Nr.A1148-09/13

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā, 2009.gada 7.maijā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnesis O.Priedītis,

piedaloties pieteicējam *G.G.*,
atbildētājas – Latvijas Republikas, pusē pieaicinātās iestādes - Saeimas, pārstāvim Edgaram Pastarim,

atklātā tiesas sēdē 2009.gada 28.aprīlī izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *G.G.* pieteikumu par Latvijas Republikas Saeimas faktisko rīcību, nesniedzot atbildes uz 2006.gada 27.decembra un 2007.gada 28.februāra iesniegumiem pēc būtības, labvēlīga administratīvā akta izdošanu, kā arī morālā un materiālā kaitējuma viena lata apmērā atlīdzināšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2007.gada 10.augustā Administratīvajā rajona tiesā saņemts *G.G.* (turpmāk arī – pieteicējs) pieteikums un ar Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2007.gada 17.augusta lēmumu pieteikums pieņemts un ierosināta administratīvā lieta Nr.A42577907 par Latvijas Republikas Saeimas (turpmāk arī – atbildētāja) faktisko rīcību, nesniedzot atbildes uz 2006.gada 27.decembra un 2007.gada 28.februāra iesniegumiem pēc būtības, labvēlīga administratīvā akta izdošanu, kā arī morālā un materiālā kaitējuma Ls 1 apmērā atlīdzināšanu.

[2] No lietas materiāliem izriet, ka 2007.gada 2.janvārī Latvijas Republikas Saeimas Mandātu ētikas un iesniegumu komisijā (turpmāk arī - Komisija) saņemts pieteicēja iesniegums, kurā pieteicējs lūdz palīdzību, lai panāktu, ka Valsts zemes dienests (turpmāk – VZD) respektē Latvijas Republikas likumdošanu un pieteicējam kā pilsonim sniedz pilnīgas, objektīvas atbildes, kuru saņemšanu pieteicējam garantē Latvijas Republikas Satversme, Saeimas pieņemtie likumi un Latvijas valsts starptautiskās saistības cilvēktiesību jomā.

2007.gada 9.janvārī Komisijas priekšsēdētājs 2007.gada 2.janvārī Komisijā saņemto pieteicēja iesniegumu nosūtīja Tieslietu ministram ar lūgumu izskatīt pieteicēja iesniegumā minētos faktus un informēt Komisijas priekšsēdētāju par jautājuma risinājumu.

Tieslietu ministrija, atbildot uz 2007.gada 2.janvārī Komisijā saņemto pieteicēja iesniegumu, 2007.gada 26.janvārī nosūtīja pieteicējam atbildes vēstuli Nr.1-10/77-6, kurā norādīja, ka aicina pieteicēju, vēršoties ar iesniegumiem pie citām valsts pārvaldes iestādēm un amatpersonām Saeimas un Eiropas Parlamenta deputātiem sniegt par lietas apstākļiem patiesu un nesagrozītu informāciju.

Nepiekrītot Tieslietu ministrijas 2007.gada 26.janvāra atbildes vēstulē Nr.1-10/77-6 norādītajam, pieteicējs atkārtoti 2007.gada 28.februārī iesniedza iesniegumu Komisijas priekšsēdētājam.

Komisijas priekšsēdētājs 2007.gada 8.martā pieteicējam nosūtīja atbildes vēstuli Nr.9/11-4-n/5-(9/07), kurā norādīja, ka savas kompetences ietvaros ir atsaucies uz pieteicējam lūgumu palīdzēt, taču vēlas vērst pieteicēja uzmanību uz to, ka pieteicēja jautājumu var izlemt tikai tiesa.

[3] Uzskatot, ka nav sniegtas atbildes pēc būtības uz 2006.gada 27.decembra un 2007.gada 28.februāra iesniegumiem, pieteicējs iesniedza pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā. Pieteikumā pieteicējs norādījis šādus argumentus:

[3.1] Pieteicējs norāda, ka no 2005.gada 23.maija nav saņēmis no VZD atbildes pēc būtības uz iesniegtajiem iesniegumiem, jo uz daļā iesniegumos uzdoto jautājumu - par darba algu, atvaļinājumu pabalstu un nelikumīgi ieturētās 2003.gada algas procentu apmaksu, nav vispār atbildēts, daļā – par darba nespējas lapām, atbildēts bez pietiekama juridiskā pamatojuma, bet daļā - par tiesā apstrīdēto un apturēto Ministru kabineta 2005.gada 12.janvāra rīkojumu Nr.2, atbildēts apzināti kļūdaini.

[3.2] Apzinātu VZD darbību rezultātā ilgstoši netiek risināti jautājumi par pieteicēja darba vietu, darba algas apmēru, pareizu atvaļinājuma pabalsta izmaksu, nodarītā kaitējuma izmaksu par 2003.gadu un darba nespējas lapu apmaksu.

[3.3] Pieteicējs uzskata, ka Komisijai bija tiesības un pienākums nevis vienkārši pārsūtīt pieteicēja iesniegumu ieinteresētai pusei - Tieslietu ministrijai, bet gan pašai saņemt visus materiālus no jautājumā iesaistītajām institūcijām un sniegt pieteicējam atbildi pēc būtības. Tāpat Komisijai bija pienākums reaģēt uz pieteicēja atkārtoto iesniegumu, kas netika izdarīts.

[3.4] Komisija, neizskatot iesniegumu pēc būtības, ir pārkāpusi Latvijas Republikas Satversmes 104.pantu un likuma „Iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas kārtība valsts un pašvaldību institūcijās” (turpmāk – Iesniegumu izskatīšanas likums) 1., 8. un 9.pantu. Komisijas bezdarbība ir radījusi pieteicējam materiālu un morālu kaitējumu.

[4] Atbildētājas – Latvijas Republikas, pusē pieaicinātā iestāde - Saeima, tiesā iesniegtajā rakstveida paskaidrojumā norāda, ka pieteicējas pieteikumu neatzīst un uzskata par noraidāmu, norādot šādus argumentus:

[4.1] 2007.gada 9.janvārī Komisija nosūtīja pieteicēja 2007.gada 2.janvārī reģistrēto iesniegumu Nr.6-3-Fiz-(9/07) tieslietu ministram ar lūgumu izskatīt pieteicēja iesniegumā minētos faktus un informēt Komisijas priekšsēdētāju par jautājuma risinājumu.

2007.gada 11.janvārī Komisija sagatavoja un nosūtīja pieteicējam atbildi Nr.9/11-4- n/4-(9/07) uz viņa 2007.gada 2.janvārī reģistrēto iesniegumu.

Komisija atzīst, ka vēstules tekstā ir ieviesusies kļūda, proti, ir norādīts, ka atbilde tiek sniegta uz 2006.gada 27.decembra vēstuli, taču pēc būtības atbilde tiek sniegta uz 2006.gada 29.decembra pieteicēja iesniegumu. Saskaņā ar Saeimas Iesniegumu biroja datiem pieteicēja 2006.gada 27.decembra vēstule Saeimā nav saņemta un reģistrēta. Ja tomēr pieteicējs uzskata, ka šādu vēstuli ir iesniedzis, tad viņam tiesā būtu jāiesniedz attiecīgs dokuments, kas to pierādītu.

Saeimā 2006.gada 27.decembrī vispār nav saņemta un reģistrēta kāda pieteicēja vēstule. Tāda ir saņemta 2007.gada 2.janvārī (vēstule datēta ar 2006.gada 29.decembri).

[4.2] Ja pieteicējs uzskata, ka Komisija nav sniegusi atbildi pēc būtības, tas nenozīmē, ka atbildēšana pēc būtības ir saistīta ar labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Atbildēšana vai neatbildēšana uz vēstuli, izņemot atteikšanos atbildēt uz vēstuli, nav administratīvais akts, bet gan faktiskā rīcība. Turklāt komisijas kompetencē nav izdot administratīvos aktus. Tādēļ šajā daļā pieteicēja prasījums ir acīmredzami nepamatots.

[4.3] Atbildētāja neatzīst pieteikumā ietverto prasījumu par Komisijas faktisko rīcību, neatbildot uz pieteicēja iesniegumiem pēc būtības.

Saskaņā ar Saeimas Kārtības rulli Komisijas kompetencē nav iesniegumā minētās problēmas risināšana pēc būtības. Piemēram, par pieteicēja darba algu, darba nespējas lapas apmaksu vai kaitējuma atlīdzināšanu. Komisija uzskata, ka pieteicēja iesniegumos daļa jautājumu varētu būt Tieslietu ministrijas, bet daļa jautājumu - tikai tiesas kompetencē.

Komisija ir ievērojusi likuma „Iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas kārtība valsts un pašvaldību institūcijās” 1., 8. un 9. pantu, proti, saskaņā ar šā likuma 8.pantu septiņu dienu laikā nosūtīja pieteicēja iesniegumu citai - šajā lietā kompetentai institūcijai, proti, Tieslietu ministrijai, kā arī, atbildot uz 2007.gada 5.marta vēstuli, norādīja, ka jautājums risināms tiesas ceļā.

[5] Tiesas sēdē pieteicējs pieteikumu uzturēja, minot pieteikumā ietvertos argumentus.

[6] Tiesas sēdē atbildētājas – Latvijas Republikas, pusē pieaicinātās iestādes - Saeimas, pārstāvis pieteicēja pieteikumu neatzina, minot rakstveida paskaidrojumos ietvertos argumentus.

Motīvu daļa

[7] Tiesa, izvērtējot lietas materiālus kopumā, noklausoties pieteicēja un atbildētājas pārstāvja paskaidrojumus, atzīst, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[8] Tiesa konstatē šādus lietas faktiskos apstākļus:

[8.1] 2007.gada 2.janvārī Komisijā saņemts pieteicēja iesniegums *(lietas 30.lapa)*, kurā pieteicējs lūdz palīdzību, lai panāktu, ka VZD respektē Latvijas Republikas likumdošanu un pieteicējam kā pilsonim sniedz pilnīgas, objektīvas atbildes, kuru saņemšanu pieteicējam garantē Latvijas Republikas Satversme, Saeimas pieņemtie likumi un Latvijas valsts starptautiskās saistības cilvēktiesību jomā.

[8.2] 2007.gada 9.janvārī Komisijas priekšsēdētājs 2007.gada 2.janvārī saņemto pieteicēja iesniegumu nosūtīja Tieslietu ministram *(lietas 34.lapa)* ar lūgumu izskatīt pieteicēja iesniegumā minētos faktus un informēt Komisijas priekšsēdētāju par jautājuma risinājumu.

[8.3] 2007.gada 11.janvārī Komisijas priekšsēdētājs nosūtīja pieteicējam vēstuli Nr.9/11-4-n/4-(9/07) *(lietas 35.lapa)*, kurā norādīja, ka pieteicēja 2007.gada 27.decembra vēstuli nosūtījis izskatīšanai tieslietu ministram.

[8.4] Tieslietu ministrija, atbildot uz 2007.gada 2.janvārī Komisijā saņemto pieteicēja iesniegumu, 2007.gada 26.janvārī nosūtīja pieteicējam atbildes vēstuli Nr.1-10/77-6 *(lietas 39.-40.lapa)*.

[8.5] Nepiekrītot Tieslietu ministrijas 2007.gada 26.janvāra atbildes vēstulē Nr.1-10/77-6 norādītajam, pieteicējs atkārtoti 2007.gada 28.februārī iesniedza iesniegumu *(lietas 41.lapa)* Komisijas priekšsēdētājam.

[8.6] Komisijas priekšsēdētājs 2007.gada 8.martā pieteicējam nosūtīja atbildes vēstuli Nr.9/11-4-n/5-(9/07) *(lietas 48.lapa)*, kurā norādīja, ka savas kompetences ietvaros ir atsaucies uz pieteicējam lūgumu palīdzēt, taču vēlas vērst pieteicēja uzmanību uz to, ka pieteicēja jautājumu var izlemt tikai tiesa.

[9] Tiesa konstatē, ka pieteikums iesniegts par iestādes - Latvijas Republikas Saeimas (Saeimas Mandātu, ētikas un iesniegumu komisijas), faktisko rīcību, nesniedzot atbildes pēc būtības uz pieteicēja iesniegumiem.

Ierosinot tiesvedību šajā lietā kā viens no prasījumiem noteikts parasījums par labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Izvērtējot lietas apstākļus - sūdzība par iestādes faktisko rīcību - atbildes nesniegšanu, tiesa konstatē, ka lietā ir vērtējams jautājums par iespējamā pienākuma uzlikšanu

atbildētājai sniegt atbildes uz pieteicēja iesniegumiem pēc būtības, nevis labvēlīga administratīvā akta izdošanu.

Tā pat tiesa konstatē, ka pirmais Saeimas kancelejā saņemtais iesniegums ir datēts ar 2006.gada 29.decembri, nevis 2006.gada 27.decembri, kā tas norādīts pieteicēja tiesai iesniegtajos dokumentos *(lietas 8. un 30.lapa)*.

[10] Satversmes 104.pants garantē ikvienam tiesības likumā paredzētajā veidā vērsties valsts un pašvaldību iestādēs ar iesniegumiem un saņemt atbildi pēc būtības.

Iesniegumu izskatīšanas likuma (*redakcijā pieteicēja iesniegumu iesniegšanas laikā, likums zaudējis spēku no 2008.gada 1.janvāra*) 1.pants nosaka, ka ikvienai fiziskajai un juridiskajai personai ir tiesības griezties valsts un pašvaldību institūcijās ar mutvārdu un rakstveida iesniegumiem, sūdzībām un priekšlikumiem (turpmāk – iesniegumiem) un saņemt atbildi pēc būtības šajā likumā noteiktajā kārtībā. Šā likuma 3.pants paredz, ka valsts un pašvaldību institūcijām ir jāpieņem iesniegumi, savas kompetences ietvaros un šajā likumā noteiktajos termiņos tie jāizskata, jāpieņem attiecīgs lēmums un jādod iesniedzējam atbilde.

Savukārt Iesniegumu izskatīšanas likums 8.panta pirmā daļa nosaka, ka valsts vai pašvaldības institūcijai, kas saņēmusi iesniegumu, sūdzību vai priekšlikumu, tas jāreģistrē Ministru kabineta noteikumos paredzētajā kārtībā un jāpieņem viens no šādiem lēmumiem: 1) septiņu dienu laikā nosūtīt iesniegumu, sūdzību vai priekšlikumu citai - šajā lietā kompetentai institūcijai, par to paziņojot iesniedzējam, ja iesnieguma, sūdzības vai priekšlikuma izskatīšana neietilpst šīs valsts vai pašvaldības institūcijas kompetencē; 2) 15 dienu laikā atbildēt iesniedzējam, ja iesnieguma, sūdzības vai priekšlikuma izskatīšanai nav nepieciešama papildu pārbaude vai nav jāpieprasa papildu ziņas; 3) 30 dienu laikā atbildēt iesniedzējam, ja iesnieguma, sūdzības vai priekšlikuma izskatīšanai ir nepieciešama papildu pārbaude vai jāpieprasa papildu ziņas; šādos gadījumos par papildu pārbaudi jāpaziņo iesniedzējam. Ja objektīvu iemeslu dēļ 30 dienu termiņu nav iespējams ievērot, par to jāpaziņo iesniedzējam. Vienlaikus likuma 9.pants paredz, ka atbildēm uz iesniegumiem jābūt motivētām un jānorāda atbildes pārsūdzēšanas kārtība un termiņi, ja tas noteikts normatīvajos aktos.

[11] Tiesa konstatē, ka pieteicēja 2006.gada 29.decembra iesniegums ir reģistrēts Saeimas kancelejā, Komisijā un Saeimas iesniegumu birojā 2007.gada 2.janvārī. Iesniegumā pieteicējs norādījis, ka VZD ilgstoši nerisina jautājumus saistībā ar pieteicēja darba vietu, atalgojumu, atvaļinājuma pabalstu, darba nespējas lapu apmaksu. Norāda, ka viņam ir liegtas tiesības šīs VZD darbības apstrīdēt augstākstāvošām iestādēm, jo šajos jautājumos kā ieinteresētā puse ir Tieslietu ministrija, Valsts civildienesta pārvalde un

Ministru kabinets. Pieteicējs lūdz palīdzību, lai panāktu, ka VZD ievēro normatīvo aktu prasības.

Kā izriet no Iesniegumu izskatīšanas likuma 3.pantā noteiktā nepārprotami izriet, ka iestādēi ir pienākums izskatīt iesniegumus un sniegt atbildi pēc būtības tikai tajos gadījumos, ja attiecīgais jautājums ir iestādes kompetences sfērā. Līdz ar to tiesai jāpārbauda, vai Komisijas un Saeimas kompetencē ietilpst norādīto jautājumu risināšana, jo atbilstoši tiesiskuma principam iestāde var darboties normatīvajos aktos noteikto pilnvaru robežās un savas pilnvaras var izmantot atbilstoši pilnvarojuma jēgai un mērķim (Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 7.pants).

Likumā „Saeimas kārtības rullis" par Komisiju noteikts sekojošais:

▪ *Saeima ievēlē Mandātu, ētikas un iesniegumu komisiju, kas pārbauda vēlēšanu materiālus, kā arī sūdzības par vēlēšanām, ja šādas sūdzības iesniegtas Centrālajai vēlēšanu komisijai ne vēlāk kā četras dienas pēc oficiālo vēlēšanu rezultātu izsludināšanas likumā noteiktajā kārtībā* (2.pants);

▪ *Par piekrišanu kriminālvajāšanas uzsākšanai pret Saeimas locekli, viņa apcietināšanai, kratīšanas izdarīšanai pie viņa vai citādai personas brīvības ierobežošanai Saeima lemj pēc Mandātu, ētikas un iesniegumu komisijas ziņojuma; ar piekrišanu Saeimas locekļa saukšanai pie administratīvās atbildības, viņa piespiedu atvešanai, personas vai mantu apskatei, kā arī dokumentu izņemšanai pie Saeimas locekļa Saeima lemj pēc Mandātu, ētikas un iesniegumu komisijas ziņojuma* (17.panta pirmā un otrā daļa);

▪ *Komisijai ir tiesības tieši, bez Prezidija starpniecības, pieprasīt savai darbībai vajadzīgās ziņas un paskaidrojumus no attiecīgā ministra un viņam padotajām (viņa pakļautībā vai pārraudzībā esošajām) iestādēm, kā arī no pašvaldībām un uzaicināt paskaidrojumu sniegšanai attiecīgās amatpersonas* (172.panta pirmā daļa);

▪ *Mandātu, ētikas un iesniegumu komisija: 1) sagatavo Saeimas ziņojumu par deputātu pilnvaru apstiprināšanu un izbeigšanu; 2) sagatavo Saeimas lēmuma projektu sakarā ar Ģenerālprokuratūras iesniegumu par krimināvajāšanas ierosināšanu pret Saeimas locekli, viņa apcietināšanu, aizturēšanu, kratīšanas izdarīšanu vai citādu personas brīvības ierobežošanu, kā arī priekšlikumus sakarā ar iesniegumiem par administratīvā soda uzlikšanu Saeimas loceklim; 3) pārrauga Saeimas deputātu ētikas kodeksa ievērošanu un izskata Saeimas deputātu ētikas kodeksa pārkāpumu lietas; 4) sagatavo reizi mēnesī pārskatu Saeimai par iesniegumiem, kas saņemti Saeimas Iesniegumu birojā, un par to izskatīšanu Saeimas frakcijās un komisijās*;

Mandātu, ētikas un iesniegumu komisija ierosina Saeimas deputātu ētikas kodeksa pārkāpuma lietu ne vēlāk kā nedēļas laikā pēc tam, kad saņemts deputāta, deputātu grupas vai frakcijas rakstveida iesniegums (...). Panta turpmākajās daļās reglamentēta deputāta ētikas kodeksa pārkāpuma izskatīšana (179.pants).

Izvērtējot pieteicēja iesniegumu saturu un salīdzinot to ar Saeimas, tās struktūrvienības - Komisiju kompetenci, viennozīmīgi ir secināms, ka atbildes sniegšana pēc būtības uz pieteicēja iesniegumu, kurā lūgts panākto to, lai VZD ievēro normatīvo aktu prasības, nebija Komisijas un Saeimas kompetencē.

Procesuālā kārtība, kādā persona var apstrīdēt un pārsūdzēt VZD izdotus administratīvos aktus vai faktisko rīcību, ir noteikta 2006.gada 30.maija Ministru kabineta noteikumu Nr.439 „Valsts zemes dienesta nolikums" (turpmāk – Noteikumi Nr.439) 12. un 13.punktos - *Dienesta reģionālās nodaļas amatpersonas izdoto administratīvo aktu un faktisko rīcību var apstrīdēt, iesniedzot attiecīgu iesniegumu ģenerāldirektoram, ja ārējos normatīvajos aktos nav noteikts citādi. Ģenerāldirektora lēmumu var pārsūdzēt tiesā; Ģenerāldirektora izdoto administratīvo aktu un faktisko rīcību var apstrīdēt Tieslietu ministrijā. Tieslietu ministrijas lēmumu var pārsūdzēt tiesā*.

Ievērojot to, ka Komisijai un Saeimai kā iestādei nav kompetences izvērtēt VZD rīcības vai lēmumu tiesiskumu un pamatotību, tad Komisija un Saeima nevarēja pēc būtības izvērtēt pieteicēja iesniegumu un sniegt uz to atbildi. Pretējā gadījumā atbildētāja iejauktos Tieslietu ministrijas kompetencē, kas būtu pretrunā APL 7.pantā, Noteikumu Nr.439 13.punktā un Valts pārvaldes iekārtas likuma 6.pantā noteiktajam - *Valsts pārvalde ir organizēta vienotā hierarhiskā sistēmā. Neviena iestāde vai pārvaldes amatpersona nevar atrasties ārpus šīs sistēmas*.

Iesniegumu izskatīšanas likuma 4.panta nosaka, ka ja iesniegums iesniegts institūcijai vai amatpersonai, kuras kompetencē neietilps konkrētas lietas izskatīšana, tām jārīkojas atbilstoši šā likuma 8.panta pirmās daļas 1.punktā noteiktajai kārtībai. Proti, septiņu dienu laikā jānosūta iesniegums citai - šajā lietā kompetentai institūcijai, par to paziņojot iesniedzējam.

Izskatāmajā lietā atbildētāja 2007.gada 9.janvārī ir pārsūtījusi pieteicēja iesniegumu tieslietu ministram *(lietas 34.lapa)*. Informācija par iesnieguma pārsūtīšanu atbildētāja pieteicējam ir sniegusi 2007.gada 11.janvārī *(lietas 35.lapa)*.

Ievērojot tiesas atzīto, ka atbildētājai nebija pienākums izvērtēt pieteicēja 2006.gada 29.decembra iesniegumu (Saeimas kancelejā saņemts 2007.gada 2.janvārī) un sniegt atbildi pēc būtības, to, ka atbildētājs ir ievērojusi

Iesniegumu izskatīšanas likumā noteikto par iesnieguma pārsūtīšanu pēc piekritības, atbildētājas faktiskā rīcība ir atzīstama par tiesisku un pamatotu, tā veikta likumā noteiktajos termiņos.

[12] Tiesa konstatē, ka 2007.gada 5.martā Saeimas kancelejā, Komisijā un Saeimas iesniegumu birojā ir reģistrēts pieteicēja 2007.gada 28.februāra iesniegums, kurā pieteicējs norāda, ka joprojām nevar no VZD saņemt atbildes pēc būtības, ka lūgums izvērtēt šo situāciju Tieslietu ministrijai ir beidzies bez rezultātiem, kas norāda uz neiespējamību saņemt objektīvas atbildes no valsts pārvaldes institūcijām. Pieteicējs norāda, ka viņam jāturpina gadiem gaidīt jautājuma izskatīšanu tiesā.

Tiesa, izvērtējot iesnieguma saturu, secina, ka iesniegumā nav izteikti nekāda veida lūgumi, kā arī ņemot vērā sprieduma 11.punktā konstatēto par Komisijas kompetenci, secina, ka jautājumu risināšana saistībā ar VZD sniegtajām vai nesniegtajām atbildēm nav Komisijas kompetencē.

Atbildētāja 2007.gada 8.martā *(lietas 48.lapa)* ir sniegusi atbildi pieteicējam, ka šāda veida jautājumu vērtēšana ir tiesas kompetencē.

Ievērojot to, ka pieteicēja iesniegums pēc būtības ir neapmierinātības paušana saistībā ar Tieslietu ministrijas sniegto atbildi, tad, tiesas ieskatā, šāda atbildētājas atbilde pilnībā atbilst normatīvo aktu prasībām (noteikumu Nr.439 13.punktam, APL 2.pantam), un, atbilstoši labas pārvaldības principam, ir sniegta ļoti īsā laikā (trīs dienās). Tā kā par pieteikuma iesniegšanu Administratīvajā rajona tiesā ir maksājama valsts nodeva, tad atbildētājai nebija pienākuma pārsūtīt šo iesniegumu tiesai.

Līdz ar to tiesai nav pamata atzīt šādu atbildētājas faktisko rīcību par prettiesisku un uzlikt par pienākumu atbildētājai izskatīt un sniegt atbildi pēc būtības uz pieteicēja 2007.gada 28.februāra iesniegumu.

[13] Pieteikumā pieteicējs ir izteicis prasījumu par materiālā un morālā kaitējuma atlīdzināšanu viena lata apmērā.

Tiesa norāda, ka materiālo zaudējumu vai morālā kaitējuma nodarīšana nesaraujami ir saistīta ar iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai faktisko rīcību. Izskatāmajā lietā tiesa atbildētājas faktisko rīcību ir atzinusi par tiesisku un pamatotu, atbildētājas rīcībā nav konstatēti nekāda veida procesuālie pārkāpumi, līdz ar to šāds pieteicēja prasījums ir noraidāms kā nepamatots.

[14] Tiesas sēdē pieteicējs norādīja, ka ar iesniegumiem vēlējies norādīt uz nepilnībām normatīvajos aktos, ko atbildētāja varētu labot, izskatot viņa iesniegumus pēc būtības.

Tiesa, izvērtējot abus pieteicēja iesniegumus, nekonstatē, ka pieteicējs iesniegumos būtu norādījis uz normatīvo aktu nepilnībām. Pieteicējs nav

izteicis lūgumus vai ierosinājumus par kāda veida izmaiņā, tādēļ tiesai nav pamata vērtēt šādas pieteicēja iebildes un tās noraidāmas kā nepamatotas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz APL 246.-251.pantu, 289. - 290.pantu, 291.panta pirmo daļu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

noraidīt *G.G.* pieteikumu par Latvijas Republikas Saeimas faktiskās rīcības, nesniedzot atbildes uz 2006.gada 29.decembra un 2007.gada 28.februāra iesniegumiem pēc būtības, atzīšanu par prettiesisku, pienākuma uzlikšanu Latvijas Republikas Saeimai sniegt atbildes uz šiem iesniegumiem pēc būtības un morālā un materiālā kaitējuma viena lata apmērā atlīdzināšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnesis O.Priedītis